

Entrevista a Núria Vives, professora de filosofia

“Estem fets per pensar, però no hi estem entrenats”

Núria Vives Ferrer (Barcelona, 1962) fa quasi trenta anys que ensenya filosofia a secundària. Defensora de l'educació pública i laica, també ha estat compromesa amb SOS Racisme i ha publicat, entre altres, el llibre "Racisme als centres educatius". Lligada a Lliçà d'Amunt des de petita, on estiuejava i on viuen els seus pares, és mare de l'Enric (20) i l'Helena (18).

Ensenyar dius que no et cansa.

Ensenyar filosofia m'agrada. Ho entenc com Sòcrates, que deia que feia com la seva mare, llevadora: parlant amb les persones els treia les idees. El que m'agrada és això: connectar amb els nanos i estirar-los el que tenen al cap.

Com són els alumnes?

De l'època digital, acostumats a la immediatesa de la pantalla. La reflexió filosòfica se'ls fa més estranya i costa que mantinguin l'atenció, i això fa que la feina se'ns torni més difícil.

Com si no ho fos prou.

Però és interessant veure com s'enganxen a preguntes abstractes com "Què és el temps?". Quan entren al carril de la reflexió ho veuen útil. I ho valoren com un reducte de calma en un món molt sorollós.

El temari deixa temps per a preguntes així?

No gaire, però si no els ensenyo a reflexionar tampoc faig el temari, i seria avorrit i antifilosòfic.

En cada classe, què et proposes?

Que els entrin coses al "disc dur", en l'estructura de la persona, per sempre! Que tinguin una actitud més reflexiva, més rigorosa, i estiguin oberts a nous coneixements. Els exàmens s'haurien de fer 10 anys després.

No sé qui aprovaria...

Deia Montaigne: "El nen no és una ampolla que s'ha d'omplir sinó un foc que s'ha d'encendre". D'informació n'has de donar perquè puguin analit-

Núria Vives treballa a l'Institut Ramon Berenguer IV de Santa Coloma de Gramenet des de fa més de 20 anys.

zar i comparar, però no cuidem prou aquest "foc", el desvetllar la curiositat o no matar-la! Fins a 13 anys tots aixequen la mà per preguntar. Què passa, després?

La curiositat ens és innata.

Sí, i la filosofia comença amb la curiositat. Als primers filòsofs els crida l'atenció la regularitat dels cicles de la natura: les estacions, el sol... Entre els adolescents hi ha temes més fàcils de treballar, com l'esperit crític.

Ah sí?

Els mateixos et demanen armes per enfrontar-se al món. Es tracta que l'esperit crític el facin servir bé: analitzant les coses i el significat de les paraules.

Molt propi de la filosofia.

Sí. Quan diem "això no és realista", què vol dir "realista"? Què és una utopia? O parlant dels fonaments dels valors: n'hi ha d'universals? Com se sap que una cosa és un valor?

Em faries rumiar.

Són preguntes que a 17 anys no te les faries, sí al cap de molts anys. Estem fets per pensar, però no hi estem entrenats.